

Economia | Aquesta nòtula té un caràcter més aviat agredolç, ja que si bé l'economia avança, segons dades publicades en la *Memòria econòmica de Girona 2023* de la Cambra de Comerç, ho fa a un ritme molt lent. A més, cal afegir que les xifres de l'atur no són pas bones: ha augmentat un 3,8 % i el Ripollès és una de les dues comarques gironines on s'incrementa. La mateixa *Memòria* recull altres dades sociodemogràfiques que cal tenir en compte, com ara que el Ripollès presenta el creixement demogràfic més reduït d'arreu de la demarcació gironina, amb un 0,8 % i que, per contra, hi augmenta de forma notòria la presència de població forana i estrangera en un 13,8 %, essent aquest darrer paràmetre el que puja més de la demarcació. Això, en certa manera, compensa el dèficit demogràfic per envelliment que presenta la comarca. Pel que fa a la resta dels sectors econòmics, val a dir que és una de les comarques gironines on té més pes el sector primari (agricultura i ramaderia), el 2,7 %; les xifres referides al sector terciari (de serveis) se situen a tocar del 70 %, i les del sector secundari (indústria i construcció), en el 22,5 %. També cal fer notar que el nombre d'afiliats a la Seguretat Social presenta un balanç positiu.

Contenidors intel·ligents | El Consell Comarcal del Ripollès ha fet una aposta per incentivar la implementació dels anomenats *contenidors intel·ligents* a tots els municipis de la comarca. Aquesta implementació es farà en quatre fases i la primera començarà a final d'any. Primer serà a Ribes de Freser i, tot seguit, a Sant Joan de les Abadesses i a Ripoll. La resposta a la pregunta de què és un contenidor intel·ligent no és altra que un giny amb un mecanisme que té com a objectiu principal augmentar les taxes de reciclatge, ja que, actualment, els nivells comarcals de reciclatge oscil·len entre el 40 % i el 42 % i són clarament inferiors als que marca la normativa vigent, que són del 50 %.

Funcionen de la manera següent: cada usuari té una targeta que obre els contenidors; s'ha d'apropar al lector que porten incorporat, de manera que s'obrin i s'hi puguin abocar les deixalles; aquest procediment permet identificar qui en fa ús i recopilar-ne les dades pertinents. Segons els tècnics del Consell Comarcal, està certificat que això provoca un augment de la quantitat i de la qualitat de la recollida selectiva i, consegüentment, es redueix la fracció resta.

Com que, tal com s'ha dit, l'objectiu primer és que es recicli més i mi-

llor, aquest fet tindrà conseqüències directes en el preu de la taxa de recollida d'escombraries: qui en generi més, també haurà de pagar més, i viceversa; en aquest sentit, la taxa per a la recollida de residus que es paga busca ser més equitativa. De fet, el Consell Comarcal tenia dues opcions per escollir: l'una era la dels contenidors intel·ligents (la que de fet ha triat) i l'altra, la del porta a porta, que aviat es va haver de descartar a causa de les característiques d'alguns municipis de la comarca, que la feien, si no inviable, sí molt difícil.

LA SELVA

Text > SEBASTIÀ GODAY

Joies d'art d'Osor | En un estiu farcit de trobades artístiques i culturals en formats variats pertot, d'encontres a la fresca més o menys casolans o universals, de maridatges gastronòmics insospitats, de festes nostrades com la de Santa Cristina a Lloret, del centenari del J'As d'Anglès, d'estridents i enlluernadors focs d'artifici blanencs, de viatges a terres més o menys colonitzades

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > JUDITH VILAR, resident a Hamburg (Alemanya)

Us recordeu d'aquell anunci de San Miguel, «Ciudadans d'un lloc anomenat món»? Doncs així és com em sento moltes vegades. Soc de Palamós (Baix Empordà), i molt orgullosa de ser palamosina. Però des del 2008 (encara no tenia dotze anys), els estudis, la feina, la vida... m'han portat a viure a diferents llocs: Dublín, Londres, Washington capital, Rotterdam, Hamburg, Seül, Dubai. I el millor sempre ha sigut i és la gent que hi conec.

Des de petita tenia molt clar que volia treballar i viure fora de Catalunya. Des del setembre de 2022 treballo a Hamburg (Alemanya), a la mateixa

empresa on vaig fer les pràctiques el 2019: Beiersdorf, l'empresa de Nivea, Eucerin, Hansaplast... Soc *Global Brand Manager* de Nivea: m'encarrego de les innovacions en la crema de cos de la marca des de la part de màrqueting, analitzo els nostres llançaments a escala global, analitzo el mercat... i sí, envio i contesto molts missatges de correu electrònic, molts.

L'idioma que utilitzo més a la feina (el meu equip és molt internacional: setze persones de vuit nacionalitats), així com a fora (el meu grup d'amics és dels cinc continents) és l'anglès, però dins el meu cap, faig servir molt el *catalanglish*.

o, en altres paraules, «turistitzades», en un temps en què es visiten museus amb botigues a la sortida amb materials lluentos que criden l'atenció per la seva bellesa, per la seva condició de «comprables»... Sí, en un dia preciós d'estiu, sense calor exagerada, amb l'airet del matí acariciant-me la pell, vaig trobar, en ple cor de les Guílleries, a Osor, el lloc de producció d'una marca de bijuteria i joieria d'alta gamma proporcionada a qualsevol butxaca, que proveeix les botigues dels més grans museus (Fundació Miró, Tate de Londres, Fundació Gala-Dalí, entre d'altres) de petites grans joies en exclusiva basades en les seves obres (Miró, Gaudí, Dalí) amb unes particularitats que les fan úniques, assequibles i, per definició, elegantíssimes.

>> Polsera daurada Collage, 1,50 x 16 cm.
Disseny: Cristina Julià. (FOTO: JOIES D'ART)

El procés de producció comença amb la tria d'uns dissenyadors que combreguen amb els propòsits empresarials i artístics de la idea i l'empenta de Jaume Julià i Carme Campeny, ambdós de Santa Coloma de Farners, que ara compten amb l'ajuda essencial de les seves filles Cristina i Mariona. És de rigor voltar-se de dissenyadors, gairebé tots sortits de l'Escola Massana, i molts amb un ferri ancoratge a la Selva: Cristina Julià, Maria Diamantes o Carme Fàbregas, que en un principi es responsabilitzen de pensar i dibuixar peces que destaquin a primer cop d'ull per la seva lleugeresa vertebral, bastida per equilibrades asimetries o gests o geometries formals barrejats amb colors a la resina contundents o materials farcits de riquesa cromàtica, sempre banyats en plata o en or.

Materials valuosos | A Van Cleef and Arpels o Tiffany & Co., la percepció de la bellesa la promouen substancialment els valors dels materials: ors raríssims o pedres subterrànies insospitades i recargolaments formals, a més, de profunds i exclusius comptes corrents; a Joidart (<https://www.joidart.com/ca>), la bellesa sobta a primer cop d'ull, i en els aparadors o en el catàleg, no és fàcil decantar-se per una peça o una altra:

n'hi ha de lleugeres, de color, i de fresques i lleugeres com un esquitx. Totes, però, tenen un denominador comú: un procés de fabricació acurat i regit pel màxim respecte al privilegiat entorn guillerenc. S'hi fa tota la fabricació i la producció, des de la fosa dels metalls (principalment llautó) en gresols i motlles fets amb tecnologia d'impressió 3D, el poliment de rebaves injustes, peça a peça; els controls de qualitat; les immersions en àcids benèfics i delicadament reciclats; els processos en banys electrolítics per conferir l'aspecte platejat o daurat a les peces; tornar-les a revisar; aplicar-hi els colors de les resines o l'esmalt; confegir-les segons els dissenys inicials; repolir-les i enllustrar-les; sotmetre-les a un embalatge bo i impactant i enviar-les des d'Osor a tot el món, en línia.

Els matins d'estiu, a la fàbrica obren les finestres, i s'hi escolta la brisa fresca que alleugereix la feina als fonadors o als qui treballen amb bufadors. S'hi respira un aire de concentració treballadora, de responsabilitat, de qualitat, que també perceben les papallones que dediquen les seves giragonses en vol pels tallers. Els angelets i les brunes boscanes saben que a la fàbrica taller de Joidart no se'ls veu el llautó. Darrere del treball, tot és joia.

Tanmateix, l'adaptació és més ràpida i millor si es parla alemany. Per sort, vaig aprendre alemany durant l'ESO (haig de donar les gràcies a la meva mare per no deixar-me deixar-lo). A més, jo crec que aprendre l'idioma del lloc on es viu és imprescindible, ja que ho veig com un senyal de respecte i una manera més de conèixer la cultura.

I parlant d'adaptació, hem de parlar del clima hamburguès. Els hiverns són llargs i els estius curts. Durant l'hivern, el pitjor és aixecar-se i veure el cel gris, dia rere dia. Però amb els amics al costat, es fan més amens. En canvi, els estius, quan fa bon temps, són un tresor: Hamburg es transforma.

Viure a fora és una aventura, però el que fa que sigui tan especial és la gent que conec. Sense els meus amics i amigues, no viuria a l'estranger.

Alguns cops m'he plantejat tornar. Tothom et diu: «Uau, viure a l'estranger, brutal!», però ningú et prepara per a tot el que perds: la paella del diumenge amb la família, les calçotades amb els amics, els aniversaris, aquells vermutos a les terrasses amb les braves i una clara al sol, les sobretaules parlant de tot i de res...

Em sento i sempre em sentiré palamosina i catalana, però sé també que casa meua no és un sol lloc. Crec que és una mica el preu que pa-

gues quan deixes trossets de la teua vida a diferents racons del món. I ho trobo preciós!

Vaig aprendre alemany durant l'ESO. Aprendre l'idioma del lloc on es viu és un senyal de respecte i una manera més de conèixer la cultura